

Arrest

**nr. 340 604 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. HUBERT. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, diende op 17 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 9 april 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 22 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Vietnamese staatsburger en afkomstig uit Nghe An. Op het einde van uw middelbare school verliet u Nghe An om te werken in Bac Nen, Ho Chi Minh stad en Vung Tau. U bent homoseksueel en celibetair. Uw ouders wonen momenteel in Nghe An. Ter staving van uw verzoek om bescherming voert u de volgende feiten aan.

Als volwassen man ging u naar Vung Tau om er te werken voor een onderneming en pendelde tussen Vung Tau en Ho Chi Minh stad gedurende zo'n twee jaar. U keerde enkel terug naar uw ouders in Nghe An, voor bepaalde feestdagen zoals nieuwjaar. Op zulke feesten zou uw verslaafde vader veel drinken en u vervolgens beledigen en slaan. U hield uw seksuele geaardheid steeds verborgen voor hen en doet dat vandaag nog steeds.

Door de coronacrisis kreeg u minder loon en daarom besloot u Vietnam te verlaten en elders te gaan werken. U reisde met het vliegtuig naar Hongarije in het kader van een programma voor arbeidsmigratie. U verbleef er zo'n twee weken. Daarna reisde u naar Duitsland waar u in Köthen bij vrienden verbleef gedurende een maand en vervolgens verder reisde en nog een maand bij vrienden in Oberhausen logeerde. Daarna reisde u door naar België waar u aankwam op in december 2023 en hier een verzoek om bescherming indiende in november 2024.

Bij terugkeer naar Vietnam vreest u dat uw familie zou ontdekken dat u homoseksueel bent.

Ter staving van uw verzoek om bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, en zelfs de tijd en energie vond om enkele vrienden in Duitsland te bezoeken en toeristische excursies te maken (CGVS p. 5-6), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien diende u ook in België uw verzoek om internationale bescherming laattijdig in (CGVS, p. 6).

U verklaart problemen te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Vietnam op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Vietnam, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van gerechtelijke vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit. LGBT-thema's worden niet als bijzonder 'sensitief' gepercipieerd door de overheid. Echter dient te worden opgemerkt dat Vietnam wat betreft wetgeving, geen expliciete bescherming biedt tegen discriminatie en haatmisdrijven op basis van seksuele geaardheid of genderidentiteit.

Voorts is er sprake van stigmatisering en discriminatie in de Vietnamese samenleving ten aanzien van leden van de LGBT-gemeenschap, bijvoorbeeld in het onderwijs, op het vlak van gezondheidszorg en op de werkvloer. Transpersonen – van wie velen in de informele economie zijn tewerkgesteld – riskeren meer geconfronteerd te worden met verbaal en fysiek geweld. Homofoob geweld op straat vindt zelden plaats maar kan wel voorkomen binnen de familiale context. Er zijn gevallen gemeld van gedwongen conversie-therapie

binnen families, waarbij lesbische vrouwen meer risico lopen om slachtoffer te worden van ernstig geweld. In augustus 2022 bevestigde de Vietnamese overheid evenwel formeel dat homoseksualiteit en transgenderidentiteit geen mentale aandoeningen zijn en dus niet kunnen worden 'genezen'.

De situatie voor leden van de LGBT-gemeenschap is beter in de steden dan op het platteland. In de steden bestaan er verschillende mogelijkheden voor hen om elkaar te ontmoeten, bijvoorbeeld in cafés, winkels en galerijen of via allerlei applicaties voor smartphones. Er worden tevens Pride-optochten georganiseerd en verschillende organisaties die ijveren voor LGBT-rechten, kunnen in Vietnam relatief vrij opereren.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Vietnam het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

U heeft Vietnam niet verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Gevraagd waarom u Vietnam heeft verlaten, stelt u dat door de coronacrisis uw salaris verlaagd werd en u daarom in het buitenland wilde gaan werken omdat u niet wilde werken voor minder geld (CGVS p. 6).

U heeft geen gegronde vrees bij terugkeer naar Vietnam. Ernaar gevraagd stelt u immers enkel dat het niet echt een vrees is en zegt u slechts dat uw familiale situatie in Vietnam ingewikkeld is en bij een eventuele terugkeer ver van uw familie zou moeten wonen (CGVS p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat een terugkeer naar Vietnam mogelijk is op voorwaarde dat u ver van uw familie blijft. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, antwoordt u slechts "familiale druk, ik wil niet dat mijn moeder weet dat ik homoseksueel ben" en stelt u dat uw ouders verwachten dat u als enige zoon het nageslacht verzekert (CGVS p. 8). Dit is allerminst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en veronderstelt geen risico op ernstige schade.

Gezien u uw seksuele geaardheid verborgen hield voor uw ouders – en dit nog steeds doet – kan u niet aannemelijk maken dat u effectief zou worden vervolgd door uw ouders of andere familieleden vanwege uw geaardheid. U baseert zich immers enkel op loutere vermoedens en veronderstellingen, die u bovendien niet concretiseert tijdens uw persoonlijk onderhoud.

In Vietnam keerde u enkel terug naar uw ouders in Nghe An – zo'n 1500 kilometer van uw woonplaats in Ho Chi Minh stad – bij uitzonderlijke gelegenheden zoals Vietnamees nieuwjaar (CGVS p. 3). Niets weerhoudt u er van het leven te leiden dat u wilt in Vung Tau, Ho Chi Minh stad of enige andere plaats in Vietnam ver weg van uw ouders.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

3.1.1. Daar waar het CGVS erop wijst dat verzoeker verschillende Europese landen heeft doorkruist zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, voert verzoeker aan dat hij Vietnam heeft verlaten in het kader van een officieel arbeidsmigratieprogramma. Hij licht toe dat hij over een geldig Hongaars werkvisum beschikte, dat hem toestond om legaal in Hongarije te verblijven en zich binnen het Schengengebied te verplaatsen.

Verzoeker meent dat tevens rekening moet gehouden worden met de talrijke rapporten die het gebrek aan bescherming van asielzoekers in Hongarije aantonen. Hij verwijst hierbij naar rapporten van Amnesty International, UNHCR en EUAA. Hij vervolgt dat België zelf geen Dublin-overdracht naar Hongarije en Duitsland heeft overwogen, zodat het volgens hem incoherent en juridisch ongegrond is om hem te verwijzen dat hij aldaar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg kan dit gegeven volgens verzoeker geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees

Verzoeker voert verder aan dat hij zijn seksuele geaardheid steeds verborgen heeft gehouden voor zijn familie en dat hij onder constante druk heeft geleefd om zijn identiteit te verbergen. Hij stelt dat zijn angst voor afwijzing, versterkt door de stigmatisering die hij in Vietnam heeft ervaren, zijn aarzeling verklaart om niet eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij benadrukt dat hij nooit melding heeft gemaakt van illegale grensoverschrijding, mensensmokkel of het gebruik van valse documenten. Zijn verblijf in België was derhalve legaal en stabiel, wat ook kan hebben bijgedragen aan een vertraagde perceptie van de urgentie om asiel aan te vragen.

3.1.2. Verzoeker betwist het standpunt van het CGVS dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou aantonen, omdat hij geen directe bedreigingen of agressie heeft ondervonden en omdat hij ver van zijn familie zou kunnen leven. Onder verwijzing naar UNHCR “*Guidelines on International Protection No. 9*” van 2012, stelt verzoeker dat het CGVS het begrip vervolging miskent, daar dit ook ernstige psychologische druk, familiale uitsluiting en sociale stigmatisering omvat. Hij benadrukt dat het CGVS zijn homoseksualiteit niet betwist en dat dit een rigoureuze en grondig onderzoek van zijn vrees vereist, met inachtneming van zijn persoonlijke, familiale en sociale situatie, evenals de algemene context van de LGBT in Vietnam.

Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene situatie van homoseksuelen in Vietnam. Hij benadrukt dienaangaande dat homoseksualiteit weliswaar niet strafbaar is, maar dat het CGVS de wijdverspreide discriminatie, stigmatisering en het geweld tegen LGBT-personen onderschat. Hij merkt op dat ongeveer 30% van de Vietnamese bevolking homoseksualiteit nog steeds als een afwijking beschouwt, dat homoseksuele koppels niet dezelfde rechten als heteroseksuele koppels genieten op het vlak van huwelijk en adoptie, en dat specifieke wetgeving tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid of genderidentiteit ontbreekt. Vooral jongeren zijn volgens verzoeker bijzonder kwetsbaar voor uitsluiting, verbale en soms fysieke intimidatie op school en binnen hun familie. Verzoeker verwijst naar rapporten van de International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (hierna: ILGA), Human Rights Watch, Amnesty International en het U.S. Department of State, en betoogt dat hieruit blijkt dat LGBT-personen, voornamelijk in rurale gebieden zoals Nghe An, worden blootgesteld aan familiale uitsluiting, geweld, conversietherapie en een gebrek aan effectieve bescherming door de autoriteiten. Het CGVS onderschat volgens verzoeker deze realiteit en stelt ten onrechte dat hij elders in Vietnam vrij zou kunnen leven, terwijl effectieve bescherming door de overheid in werkelijkheid ontbreekt en er geen waarborg op veiligheid of rechtsbescherming voor LGBT-personen bestaat, zelfs niet in de steden. Verzoeker gaf aan blijvende druk, geweld en angst voor verstoting te ondervinden omwille van zijn homoseksualiteit. Hij wijst erop dat internationale bronnen bevestigen dat familie het belangrijkste risico op vervolging vormt voor de LGBT-personen in Vietnam, en benadrukt dat het gedwongen verbergen van de geaardheid en de voortdurende angst voor ontdekking erkende vormen van vervolging betreffen. Verzoeker wijst erop dat hij bij terugkeer vreest dat zijn familie zijn geaardheid ontdekt, wat zou leiden tot afwijzing, druk en geweld in een sociaal en familiaal sterk stigmatiserende context, zonder effectieve bescherming van de autoriteiten. Hij besluit dat zijn behoren tot een kwetsbare sociale groep en het ontbreken van effectieve rechtsmiddelen zijn nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de overduidelijke beoordelingsvergissing”, van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”.

Verzoeker benadrukt dat hij tot de LGBT-gemeenschap behoort, een kwetsbare sociale groep in Vietnam, waar stigmatisering, discriminatie en familiaal geweld wijdverspreid zijn, in het bijzonder in rurale regio's zoals verzoekers regio van herkomst, Nghe An. Internationale rapporten tonen aan dat LGBT-personen in Vietnam een verhoogd risico lopen op psychologisch en fysiek geweld, vooral binnen de familiale kring waar sprake is van gedwongen conversietherapie, verstoting, druk en mishandeling. Verzoeker wijst erop dat hijzelf melding heeft gemaakt van verbaal en fysiek geweld door zijn vader, een vijandig “familieklimaat” en de noodzaak om zijn geaardheid te verbergen, wat een ernstige aantasting vormt van zijn waardigheid en psychische integriteit. Voorts benadrukt hij dat de Vietnamese autoriteiten geen specifieke of doeltreffende bescherming bieden tegen geweld of discriminatie op basis van seksuele geaardheid, dat klachten doorgaans zonder gevolg blijven of leiden tot verdere stigmatisering en dat de wetgeving niet voorziet in een doeltreffend rechtsmiddel voor “LGBT-slachtoffers”. Gelet op zijn seksuele geaardheid, het risico op familiaal isolement en het ontbreken van institutionele bescherming meent verzoeker dat hij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zijn persoonlijke omstandigheden – het jarenlang verbergen van zijn identiteit, de constante druk en het ontbreken van een ondersteunend netwerk – vergroten zijn kwetsbaarheid, aldus verzoeker. Hij besluit dat de combinatie van maatschappelijke stigmatisering, het risico op familiaal geweld, het gebrek aan overheidsbescherming en zijn persoonlijke kwetsbaarheid minstens de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoeker de schending van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoeker toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

4.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoeker verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben en homoseksueel geaard te zijn. Hij stelt dat hij zijn seksuele oriëntatie steeds verborgen heeft gehouden voor zijn familie en dit nog steeds doet. Bij terugkeer naar Vietnam vreest verzoeker dat zijn familie zal ontdekken dat hij homoseksueel is.

4.4.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers houding en gedrag onverenigbaar worden geacht met zijn beweerde nood aan internationale bescherming, nu hij verschillende Europese landen doorkruiste zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tijd doorbracht bij vrienden en toeristische activiteiten ondernam, en bovendien ook in België zijn verzoek laattijdig indiende, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) verzoekers seksuele oriëntatie niet in twijfel wordt getrokken, doch het louter behoren tot de LGBT-gemeenschap in Vietnam op zich niet volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen, nu op basis van de beschikbare landeninformatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de Vietnamese LGBT-gemeenschap het risico loopt het slachtoffer te worden van vervolging; en (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, daar (a) hij verklaarde Vietnam te hebben verlaten om louter economische redenen, met name een loonsvermindering ten gevolge van de coronacrisis en de wens om in het buitenland te gaan werken, (b) hij uitdrukkelijk aangaf dat zijn situatie bij terugkeer “*niet echt een vrees*” inhoudt; (c) uit zijn verklaringen blijkt dat een terugkeer naar Vietnam mogelijk is mits hij ver van zijn familie blijft, (d) zijn aangehaalde vrees voor familiale problemen wegens zijn seksuele geaardheid berust op loutere vermoedens en veronderstellingen, nu hij zijn geaardheid steeds verborgen hield voor zijn ouders en geen concrete aanwijzingen aanbrengt dat hij effectief zou worden vervolgd of mishandeld door familieleden; en (e) bovendien blijkt dat hij in Vietnam reeds in Ho Chi Minh stad leefde, dat 1500 kilometer verwijderd ligt van zijn ouderlijke woning, en niets hem belet om bij terugkeer opnieuw een leven te leiden op een plaats ver weg van zijn ouders.

4.4.3. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid, met name zijn homoseksuele geaardheid, geloofwaardig acht. De Raad stelt vast dat verzoekers seksuele geaardheid zonder meer wordt aanvaard, hoewel verzoekers verklaringen op dit punt summier zijn en hij blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud niet werd bevraagd over zijn beweerde seksuele geaardheid, over zijn belevingen en ervaringen bij de bewustwording of ontdekking van zijn seksuele oriëntatie, zijn ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, noch wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn verklaringen, in het algemene beeld passen.

4.4.4. Voor zover er geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid, kan uit de landeninformatie vervat in het administratief dossier, met name DFAT, “*Country Information Report: Vietnam*” van 19 februari 2025 (hierna: DFAT 2025), Immigration and Refugee Board of Canada, “*Viet Nam: Treatment of individuals based on their sexual orientation, gender identity and expression, and sex characteristics (SOGIESC) by society and authorities, including access to education, employment, housing, and health care, particularly in Hanoi and Ho Chi Minh City; state protection (2020–May 2022)*” van 30 juni 2022 (hierna: IRB 2022), The Vietnamese Magazine, “*Overview Of LGBTQ+ Rights In Vietnam*” van 16 juni 2021 (hierna: The Vietnamese Magazine 2021), en U.S. Department of State, “*2023 Country Reports on Human Rights*

Practices: Vietnam” van 22 april 2024 (hierna: U.S. Department of State 2024), evenwel niet worden afgeleid dat het louter behoren tot de LGBT-gemeenschap in Vietnam op zich volstaat om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Uit de objectieve landeninformatie, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat er in Vietnam sprake is van een actief repressiebeleid ten aanzien van de LGBTQI-gemeenschap, of van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van de LGBTQI. Consensuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht zijn er niet strafbaar, en zijn dit ook nooit geweest, zodat personen niet strafrechtelijk kunnen worden vervolgd louter omwille van hun seksuele oriëntatie of genderidentiteit (DAFT 2025, p. 50-51). De Vietnamese wet voorzag wel in het opleggen van administratieve boetes aan personen van hetzelfde geslacht die een huwelijksceremonie organiseerden of samenwoonden, doch in 2013 werden deze administratieve sancties afgeschaft (The Vietnamese Magazine 2021; HRW 2022). In 2014 werd de “Wet op het huwelijk en het gezin” vervolgens gewijzigd zodat het wettelijk verbod op het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht werd opgeheven, evenwel zonder dat aan dergelijke relaties een wettelijke erkenning werd verleend (DAFT 2025, p. 50; IRB 2022; HRW 2022). Sinds de herziening van het Burgerlijk Wetboek in 2015 is het voor transgenders die een genderbevestigende operatie hebben ondergaan mogelijk om hun voornaam en geslacht te wijzigen, maar de wetgeving die nodig is om de herziening van de desbetreffende bepalingen ten uitvoer te leggen ontbreekt (DAFT 2025, p. 50-51; US State Department 2024; IRB 2022; HRW 2022). In augustus 2022 vaardigde het Vietnamese ministerie van Volksgezondheid, in overeenstemming met de richtlijnen van de Wereldgezondheidsorganisatie, een richtlijn uit waarin wordt voorgeschreven dat diversiteit in seksuele geaardheid en genderidentiteit geen ziekte is die kan worden genezen, waardoor de diagnose van homoseksualiteit, bisexualiteit en transgenderisme als ziekte wordt verboden. De richtlijn verbiedt voorts gedwongen behandeling, waaronder ‘conversietherapie’, in de publieke gezondheidszorg (DAFT 2025, p. 51; US State Department 2024; HRW 2022).

De beschikbare bronnen wijzen er voorts op dat het publieke bewustzijn en de maatschappelijke houding ten aanzien van LGBTQI -gemeenschap in het afgelopen decennium op positieve wijze zijn geëvolueerd. Kwesties die deze gemeenschap aanbelangen worden niet langer als een taboeonderwerp in het publieke debat beschouwd en de maatschappelijke steun voor de gemeenschap neemt toe (DAFT 2025, p. 51-52w; IRB 2022). De LGBTQI -gemeenschap in Vietnam is zichtbaar en maatschappelijke organisaties die haar belangen behartigen en ondersteunende diensten verlenen kunnen er relatief vrij opereren. Deze organisaties zijn evenwel, net als andere actoren van het maatschappelijk middenveld, niet immuun voor controle en intimidatie door de autoriteiten in het kader van een bredere beperking van het maatschappelijk middenveld in Vietnam (DAFT 2025, p. 51; IRB 2022). De beschikbare landeninformatie preciseert evenwel dat deze positieve evoluties zich niet in gelijke mate voordoen in het gehele land. Zo blijkt dat de sociale en culturele tolerantie ten aanzien van leden van de LGBTQI -gemeenschap in steden in het algemeen groter is dan in rurale gebieden. De situatie voor de LGBTQI-gemeenschap is gunstiger in stedelijke centra, waar ontmoetingsplaatsen voor de LGBTQI, zoals cafés, winkels en galerijen, bestaan die er openlijk kunnen functioneren. Sinds 2012 worden er jaarlijks Pride-evenementen gehouden, die weliswaar nauwlettend in de gaten worden gehouden door veiligheidsdiensten, maar over het algemeen zonder incidenten verlopen (DAFT 2025, p.51). Voorts blijkt uit de landeninformatie dat de groeiende sociale aanvaarding van diverse seksuele oriëntaties en genderidentiteiten ertoe leidt dat leden van de LGBTQI-gemeenschap zich in toenemende mate openlijk in het publieke leven kunnen bewegen, in het bijzonder in stedelijke omgevingen. De groeiende publieke steun voor de legalisering van het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht, geïllustreerd door een grootschalige petitiecampagne in augustus 2022, bevestigt deze tendens (DAFT 2025, p. 51-52). Steden als Hanoi en Ho Chi Minhstad worden beschouwd als de meest LGBTQI-vriendelijke steden, waar sprake is van een bredere maatschappelijke aanvaarding van homoseksuele mannen en lesbische vrouwen (DAFT 2025, 51-52)

Hoewel de beschikbare landeninformatie aangeeft dat de sociale attitudes aan het veranderen zijn, blijven traditionele opvattingen over genderrollen bestaan. Leden van de LGBTQI-gemeenschap worden nog steeds geconfronteerd met stigmatisering en maatschappelijke discriminatie, onder meer in de gezondheidszorg, het onderwijs en op de arbeidsmarkt. Negatieve bejegening manifesteert zich volgens de landeninformatie vervat in het administratief dossier hoofdzakelijk in de vorm van verbaal en psychologisch geweld, terwijl fysiek geweld in de publieke ruimte uitzonderlijk is en zich voornamelijk situeert in de familiale sfeer. De bronnen wijzen daarbij op een verhoogde kwetsbaarheid voor bepaalde subgroepen binnen de LGBTQI -gemeenschap, in het bijzonder voor transgenders, die minder sociale aanvaarding genieten en vaker worden geconfronteerd met pesterijen, discriminatie en geweld, en voor lesbische vrouwen, die in familiale context het slachtoffer kunnen worden van een gedwongen huwelijk of van zogenaemde “corrigerende verkrachting”. Familiale druk om zich te conformeren aan traditionele heteronormatieve verwachtingen blijft groot. Veel families blijven geloven dat LGBTQI-personen behandeld en genezen kunnen worden, onder meer door sjamanen, gedwongen seks met iemand van het andere geslacht of conversietherapie. Als gevolg daarvan trachten veel LGBTQI-personen, voor zover mogelijk, hun seksuele oriëntatie of genderidentiteit voor familieleden verborgen te houden. (IRB 2022; HRW 2022; U.S. Department of State 2023; DAFT 2025, p. 51-53).

Uit beschikbare landeninformatie kan tot slot niet worden afgeleid dat de Vietnamese overheid aanzet tot geweld tegen leden van de LGBTQI-gemeenschap, noch dat zij dergelijk geweld systematisch gedooft. Een door het IRB geciteerde academische bron maakt weliswaar melding van “*talrijke voorbeelden*” waarbij seksuele en genderminderheden in Hanoi en Ho Chi Minhstad het voorwerp zouden zijn geweest van intimidatie, pesterijen en misbruik door de politie. De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie niet nader wordt geconcretiseerd en dat de IRB uitdrukkelijk aangeeft dat binnen de geraadpleegde bronnen geen verdere of bevestigende informatie kon worden teruggevonden die deze beweringen ondersteunt. Deze geïsoleerde melding volstaat dan ook niet om te besluiten dat er in de grote steden sprake is van een algemeen of systematisch patroon van politioneel geweld ten aanzien van leden van de LGBTQI-gemeenschap (IRB 2022).

Hoewel de Vietnamese wetgeving geen specifieke bepalingen bevat die discriminatie en haatmisdrijven op grond van seksuele oriëntatie of genderidentiteit verbieden, stellen de bronnen dat leden van de LGBTQI-gemeenschap in beginsel toegang hebben tot staatsbescherming en rechtsmiddelen kunnen aanwenden, ook in gevallen van intrafamiliaal geweld. Er zijn geen aanwijzingen dat nationale bescherming voor LGBTQI-personen in het algemeen ontoegankelijk of bij voorbaat uitgesloten dan wel illusoir zou zijn. Leden van de LGBTQI-gemeenschap hebben echter weinig vertrouwen in de doeltreffendheid van de politie, en wenden zich daarom in eerste instantie tot middenveldorganisaties of hulplijnen die gespecialiseerd zijn in ondersteuning van LGBTQI-personen (DAFT 2025, p. 53).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de bestreden beslissing steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn. De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, is dezelfde of ligt in lijn met de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie stelt de Raad vast dat de situatie van seksuele minderheden in Vietnam problematisch kan zijn en dat LGBTQI-personen er worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie en homofob geweld. Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat er in Vietnam sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van leden van de LGBTQI-gemeenschap, noch kan hieruit afgeleid worden dat elke LGBTQI -persoon in Vietnam louter omwille van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging riskeert. Het risico om blootgesteld te worden aan daden van vervolging blijkt in belangrijke mate afhankelijk te zijn van de specifieke context en de individuele omstandigheden, zoals de familiale omgeving, de mate van zichtbaarheid, de stedelijke of landelijke context. en het al dan niet behoren tot een bijzonder kwetsbare subgroep zoals transgenders of lesbische vrouwen. In het licht van voorgaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij, waar zij stelt dat *“niet a priori (kan) worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI-gemeenschap in Vietnam het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken

4.4.5. Hoewel verzoeker aanvoert dat hij niet terug kan keren naar Vietnam omwille van zijn seksuele geaardheid, blijkt niet dat hij uit Vietnam is vertrokken omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Immers, gevraagd naar de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten, haalde verzoeker louter economische motieven aan. Zo verklaarde hij dat hij zijn werkzaamheden voor een cashewnotenbedrijf na een salarisverlaging had stopgezet en vervolgens Japans is beginnen leren met de intentie om in Japan te gaan studeren. Toen dit plan niet slaagde, besloot verzoeker naar het buitenland te vertrekken om er te werken (NPO CGVS, p. 6).

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen concrete feiten heeft aangevoerd waaruit blijkt dat hij in het verleden omwille van zijn seksuele geaardheid persoonlijk werd vervolgd of bedreigd. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij zijn geaardheid steeds verborgen hield (NPO CGVS, p. 7). Ter terechtzitting werd verzoeker overeenkomstig artikel 14 PR RvV gevraagd toe te lichten of zijn omgeving zijn seksuele geaardheid dan niet vermoedde en, zo ja, welke problemen hij hierdoor had ondervonden. Verzoeker verklaarde dat hij op school werd gepest en uitgelachen door medeleerlingen omdat hij niet voldeed aan het traditionele mannelijkheidsbeeld, waarbij beledigende termen werden gebruikt die naar homoseksualiteit verwezen. De Raad stelt vast dat deze feiten, hoe laakbaar ook, zich beperkten tot louter verbale commentaren, hetgeen op zich niet voldoende ernstig is om te worden aangemerkt als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwees verzoeker voorts naar zijn moeilijke relatie met zijn vader, die kampt met een opium- en alcoholverslaving en hem in het verleden meermaals heeft beledigd en bij twee gelegenheden heeft geslagen. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel niet dat deze feiten verband hielden met zijn seksuele geaardheid (NPO CGVS, p. 7).

Dat verzoeker geen vervolging in het verleden heeft aangetoond, sluit evenwel niet uit dat hij een nood aan internationale bescherming heeft. Bescherming dient immers niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Een toekomstgerichte beoordeling van de aangevoerde vrees wegens verzoekers homoseksuele geaardheid dringt zich dan ook op. In dit opzicht is het tevens van belang te onderlijnen dat van een verzoeker redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij zijn seksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend opstelt bij de invulling van zijn of haar seksuele geaardheid om een risico op vervolging in het land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, punt 76).

Gevraagd zijn vrees bij een terugkeer naar Vietnam te verduidelijken, verklaart verzoeker dat hij zijn geaardheid steeds verborgen hield voor zijn familie en dat hij als enige zoon door de familie onder druk zou worden gezet om te trouwen en het nageslacht te verzekeren (NPO CGVS, p. 8). De door verzoeker aangevoerde vrees berust derhalve op de veronderstelling dat zijn familie bij een ontdekking van zijn seksuele oriëntatie negatief zou reageren. Verzoeker concretiseert evenwel niet welke specifieke handelingen of vormen van geweld hij in dat geval te vrezen zou hebben. De bestreden beslissing merkt dan ook terecht op dat verzoekers vrees voor vervolging vanwege zijn familie speculatief van aard is.

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij aanvoert dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zijn homoseksualiteit verborgen houdt. Echter, dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers vrees vanwege zijn familie niet wordt geconcretiseerd en louter hypothetisch blijft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Vietnam zijn geaardheid zou moeten verbergen of dat hij er onmogelijk zijn geaardheid, zij het in beperkte mate, openlijk zou kunnen beleven. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat het voor homoseksuelen in Vietnam niet steeds evident is om zich als dusdanig te profileren, dat zij in bepaalde situaties het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire behandeling en dat verdere stappen noodzakelijk blijven op het vlak van gelijke rechten voor de LGBTIQ-gemeenschap, blijkt uit dezelfde informatie dat de situatie voor de LGBTIQ-gemeenschap gunstiger is in stedelijke centra, waar ontmoetingsplaatsen voor de LGBTIQ bestaan en waar maatschappelijke organisaties die haar belangen behartigen en ondersteunende diensten verlenen, relatief vrij kunnen opereren. Bovendien blijkt dat er in stedelijke omgevingen sprake is van een groeiende sociale aanvaarding van de LGBTIQ-gemeenschap, wat ertoe leidt dat de leden van de gemeenschap zich daar in toenemende mate openlijk in het publieke leven kunnen bewegen. Steden als Hanoi en Ho Chi Minhstad worden daarbij als de meest LGBTIQ-vriendelijke steden bestempeld, gelet op de bredere maatschappelijke aanvaarding van homoseksuele mannen en lesbische vrouwen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Vietnam in een stedelijke omgeving verbleef. Zo verklaarde hij dat hij woonachtig was in de stad Vung Tau, werkzaam was in Ho Chi Minhstad, en enkel bij uitzonderlijke gelegenheden terugkeerde naar Nghe An (NPO CGVS, p. 3). Verzoeker voert dan wel aan hij niet vrij zou kunnen leven elders in Vietnam, en dat er geen waarborg op veiligheid of rechtsbescherming voor LGBTIQ-personen bestaat, zelfs niet in de steden, doch staft dit niet met concrete elementen.

De loutere verwijzing naar algemene informatie en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal volstaan voorts niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTIQ-persoon in Vietnam louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt geen enkel concreet en op zijn persoon betrokken element aan waaruit kan blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Vietnam. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Vietnam een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Vietnam voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

4.4.6. De Raad wijst er tot slot op dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees worden ondermijnd door de vaststelling dat hij reeds sinds september 2023 in de Europese Unie verblijft doch slechts op 17 oktober 2024, i.e. meer dan elf maanden na zijn aankomst in België, een beschermingsverzoek heeft ingediend. In dit verband stelt de commissaris-generaal terdege vast: "*Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze*

worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, en zelfs de tijd en energie vond om enkele vrienden in Duitsland te bezoeken en toeristische excursies te maken (CGVS p. 5-6), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien diende u ook in België uw verzoek om internationale bescherming laattijdig in (CGVS, p. 6).”

Waar verzoeker opwerpt dat hij legaal in Hongarije kon werken, dient te worden benadrukt dat van iemand die stelt niet naar te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst vanwege een gegronde vrees voor vervolging in dat land, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij een duurzame oplossing zoekt in het land van toevlucht waardoor hij/zij niet teruggestuurd kan worden naar het land van herkomst. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, vormt een toelating om (tijdelijk) in een land te werken geenszins een dergelijke duurzame oplossing. Het talmen van verzoeker om bescherming te zoeken, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het niet-gestaafd betoog van verzoeker dat België impliciet erkent dat er geen effectieve bescherming geboden wordt in Hongarije of Duitsland omdat er geen Dublin-overdracht plaatsvond kan niet vergoelijken waarom verzoeker nagelaten heeft onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

4.4.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Vietnam, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Vietnam te hebben verlaten of er niet naar te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid.

4.5.2 In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn seksuele geaardheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Vietnam zou hebben gekend.

4.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle

relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “overduidelijke beoordelingsvergissing” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS